

A dragon with large, dark wings is shown in flight, moving from the left side of the frame towards the center. The dragon's body is dark and scaly, with its wings spread wide. Below the dragon, a dense forest of green trees is visible, partially shrouded in mist. In the background, a castle with a prominent tower is visible through the haze. The sky is filled with soft, white clouds, and the overall lighting is diffused, creating a moody and atmospheric scene.

ŘÍŠE STÍNŮ

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ— KNIHA Č. 5)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Říše Stínů

Серия «Крало́vé а Чароде́йové», книга 5

Аннотация

Dění nabité fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jakou je například Cyklus dědictví od Christophera Paolini.. Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po její další tvorbě. The Wanderer, A Literary Journal (o knize Vzestup draků) ŘÍŠE STÍNŮ je pátou knihou z epické fantasy ságy autorky Morgan Rice KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ! V knize ŘÍŠE STÍNŮ se Kyra ocitne uprostřed hořícího hlavního města, které je napadeno draky, její život visí na vlásku. Její milovaná domovina je zničená, Plameny jsou sníženy a skřítkové vtrhli dovnitř, Kyra se musí urgentně vydat do Mardy, aby získala kouzelnou zbraň předtím, než bude příliš pozdě – i když ji to dovede do samotného srdce temnoty. Duncan se ocitne uvězněný i s ostatními v hořícím hlavním městě a použije veškeré své síly, aby našel své muže, pokusil se o útěk a shromáždil své vojáky, aby společně napadli Pandesii. Na druhé straně království pluje Merk, s dcerou Krále Tarnise, skrze Zátoku Smrti poté, co opustili Věž Kosu a plují na Knossos, ostrov bojovníků. Pronásledování Vesuviem a jeho armádou skřítků, přeplouvají nejošidnější vody světa, ví, že mají mizivou šanci na to,

dostat se na ostrov, a ještě menší šanci na únik. Dierdra a Marco přežijí záplavovou vlnu, která zničila Ur, jen aby byli svědkem toho, že je jejich milované město zaplaveno. Všichni, které znali a milovali, jsou ztraceni nebo mrtví, musí se ale dát dohromady a dojít za jedinou osobou, o které ví, že je ještě naživu: Kyrrou. Alec zatím pluje zpět do Escalonu, společně s lidmi ze Ztracených Ostrovů, drží vzácný meč, který možná vše změní. Ale nikdo z nich nečeká, že se setká se zničenou zemí, zemí, která se nyní hemží draky. Se svou silnou atmosférou a ucelenými postavami je ŘÍŠE STÍNŮ ohromující ságou o rytířích a bojovnících, králech a lordech, o cti a udatnosti, kouzlu, osudu, nestvůrách a dracích. Je to příběh lásky a zlomených srdcí, zklamání, tužeb a zrady. Je to vrcholná fantasy, která nás zve do světa, na který už nikdy nezapomeneme, do světa, který osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ – kniha šestá – bude již brzy k dostání. Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy Čarodějova prstenu již není pro co žít, pak jste na omylu. Morgan Rice přichází s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce... Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Vzestup draků)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	16
KAPITOLA DRUHÁ	20
KAPITOLA TŘETÍ	27
KAPITOLA ČTVRTÁ	31
KAPITOLA PÁTÁ	36
KAPITOLA ŠESTÁ	42
KAPITOLA SEDMÁ	46
KAPITOLA OSMÁ	49
KAPITOLA DEVÁTÁ	57
KAPITOLA DESÁTÁ	65
Конец ознакомительного фрагмента.	67

Ř Í Š E S T Í N Ů

(KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ— KNIHA Č. 5)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se prozatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, obsahující šest knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v audio i tištěné verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy ČARODĚJOVA PRSTENU již není pro co žít, pak jste na omylu. V knize

VZESTUP DRAKŮ Morgan Rice přichází s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce....Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“ Kniha VZESTUP DRAKŮ je úspěchem – hned od samotného začátku.... Je to mimořádná fantasy...a začíná, jak se očekává, bojem hlavního hrdiny, který hladce vpluje mezi širší okruh rytířů, draků, kouzlo a nestvůry, a také do svého osudu....Najdeme zde všechny požitky bujně fantasy, od vojáků a bitev, až k rozporu se sobě samými....Doporučená volba pro každého, kdo si umí vychutnat epické fantasy dílo, které je plné silných a věrohodných dospívajících hrdinů.”

--Midwest Book Review

D. Donovan, eBook Reviewer

“Dění nabitě fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jakou je například CYKLUS DĚDICTVÍ od Christophera Paolini.... Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po další tvorbě.”

--The Wanderer, A Literary Journal (o knize Vzestup draků)

“Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami

a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Rice představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi....Vypravěčský styl Morgan Rice je bohatý a příběh poutavý.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)
TÍHA CTI (Kniha č.3)
FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č.4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)
NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č.6)
ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ v audio formátu!

Přejete si získat knihy zdarma?

Přidejte se do seznamu kontaktů autorky Morgan Rice a zdarma obdržíte 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a další akční bonusy! Přidejte se do seznamu na web

Copyright © 2015 by Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu vynaložila.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná.

Obrázek na přebalu Copyright Algol, použit s licencí Shutterstock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

“Život není nic, než pohybující se stín, ubohý herec,
Který si přechází a trápí se hodinu za hodinou na pódiu,
A pak o něm není ani slechu.”

--William Shakespeare, Macbeth

KAPITOLA PRVNÍ

Kapitán Královské stráže stál na hlídací věži a hleděl dolů na stovky Hlídačů pod ním, všechny ty mladé vojáky, kteří strážili Plameny pod jeho bystrým dohledem a roztrpčeně si povzdechli. Muž, který je hoden toho vést vojenskou jednotku, kapitán, měl pocit, že je to pro něj každodenní urážkou být nasazený zde, na nejzazším konci Escalonu, dohlížet na neukázněnou skupinu kriminálních, které nazývali vojáky. Toto nebyli vojáci – byli to otroci, kriminálníci, chlapci, staří muži, nechtěná společnost, všichni byli naverbováni, aby sledovali zeď z plamenů, která se za tisíc let nezměnila. Byla to jen velebnější věznice a on si zasloužil něco lepšího. Zasloužil si být kdekoli jinde, jen ne nasazený zde, aby hlídal královské brány Androsu.

Kapitán se, bez většího zájmu, podíval na další odehrávající se rvačku, dnes již třetí. Tato se zdála být mezi dvěma přerostlými chlapci, kteří bojovali o kus chleba. Dav křičících chlapců se kolem nich rychle shromáždil a povzbuzoval je. Na nic jiného se zde nedalo dívat. Byli tak znudění, stáli a hleděli na Plameny den za dnem, všichni byli zoufalí po krvi – a on je nechal, ať se baví. Když jeden druhého zabijí, o to lépe – budou mít o dva chlapce, na které musí dohlížet, méně.

Zazněl výkřik, jak jeden z chlapců přelstil druhého, do srdce mu zabodl dýku. Chlapec zhadrovatěl, zatímco ostatní nad jeho smrtí skandovali, a potom rychle prohledali jeho tělo, jestli

něco nenajdou. Byla to alespoň milostně rychlá smrt, mnohem lepší, než ta pomalá, které zde budou čelit všichni ostatní. Vítěz vystoupil kupředu, ostatní odtlačil stranou, natáhl se a vzal z kapsy mrtvého muže kousek chleba, nacpal si ho zpět do své kapsy.

Byl to jen další den u Plamenů a kapitán hořel pokořením. Toto si nezasloužil. Udělal jedinou chybu, jednou neuposlechl přímého rozkazu a za trest byl poslán sem. Bylo to nefér. Co by dal za to, aby to mohl vrátit zpět a změnit ten jediný okamžik v jeho minulosti. Pomyslel si, že život byl příliš nesnadný, příliš absolutní, příliš krutý.

Kapitán se odevzdal svému osudu, otočil se a hleděl na Plameny. Něco bylo na jejich neustálém práskání, dokonce i po všech těch letech to stále shledával přitažlivým a hypnotickým. Bylo to jako hledět do tváře samotnému Bohu. Jak se ztratil v záři, začal přemýšlet o samotné podstatě života. Vše se zdálo být tak bezvýznamné. Jeho role zde – role všech těch chlapců tady – všechno se to zdálo být bezvýznamné. Plameny se tyčily tisíce let a nikdy neustanou a zatímco budou hořet, národ skřítků se přes ně nikdy nedostane. Marda by stejně tak mohla být za mořem. Kdyby bylo po něm, vybral by si nejlepší z těchto chlapců a umístil by je jinde v Escalonu, podél pobřeží, kde je skutečně potřebují, a všechny ostatní kriminálníky mezi nimi by zabil.

Kapitán ztratil pojem o čase, ostatně stejně jako vždycky, ztratil se v záři Plamenů a až na sklonku dne pozorně zamrkal. Všiml si něčeho, co nemohl zpracovat, promnul si oči, věřil, že

se mu to jenom zdá. A přesto jak se díval, pomalu si uvědomil, že se mu to nezdá. Svět se mu začal měnit před očima.

Všudypřítomné praskání, za kterého žil každíčký okamžik od té doby, co sem přijel, se pomalu utišilo. Horko, které sálalo z Plamenů, najednou zmizelo, až ucítil chlad, skutečný chlad a to poprvé od doby, kdy sem přišel. A potom, zatímco se díval, sloupec jasně rudých a oranžových plamenů, které ho pálily do očí, které ozařovaly den i noc, byly ty tam.

Zmizely.

Kapitán si znovu přemýšlivě promnul oči. Zdálo se mu to? Zatímco se díval Plameny se před ním snižovaly až k zemi, jako závěs, který byl spuštěn. A za vteřinu už tam nebylo vůbec nic.

Nic.

Kapitán přestal dýchat, začala v něm stoupat panika a pochyby. Ocítl se, jak se poprvé diva na druhou stranu: na Mardu. Měl jasný a nezakrytý výhled. Byla to země plná černa – černota, holé hory, černé, rozeklaté skály, černá země, smrt, černé stromy. Byla to země, jakou nikdy neměl spatřit. Země, kterou neměl spatřit nikdo v Escalonu.

Rozlehlo se udivené ticho, jak chlapci dole poprvé přestali mezi sebou bojovat. Všichni šokovaně ztuhli, otočili se a lapali po dechu. Zed' z plamenů byla pryč a na druhé straně stála, a hladově si je prohlížela, armáda skřítků, zaplnila zemi, zaplnila horizont.

Národ.

Kapitána zabořilo u srdce. Jen stopu vzdálený stál národ

nejodpornějších bestií, jaké kdy spatřil, přerostlých, groteskních, znetvořených, všechny třímaly ohromné halapartny a všechny nedočkavě čekaly na svůj okamžik. Milióny jich hleděly a zdály se být stejně udiveny, protože jim docházelo, že je nyní od Escalonu nic nedělí.

Oba národy tam stály, jeden proti druhému, dívaly se na sebe, skřítkové zářili vítězstvím a lidé panikou. Nakonec tam stálo jen několik stovek lidí proti miliónu skřítků.

Ticho přerušil křik. Zazněl na straně skřítků, pokřik vítězství, následován ohromným zahřměním, jak skřítcí zaútočili. Buráceli jako stádo buvolů, pozvedli své halapartny a usekli hlavy zpanikařených chlapců, kteří nepobrali ani dost odvahy na to, aby utíkali. Byla to vlna smrti, vlna destrukce.

Kapitán tam stál sám na své věži, příliš zhrozený na to, aby něco udělal, nebo dokonce tasil svůj meč, zatímco se k němu hnali skřítkové. Za okamžik se ocitl, jak padá, když ho rozzuřený dav svrhl z věže. Cítil, jak spadl skřítkům do náruče a vykřikl, když ho uchopili svými drápy a roztrhali ho na kousky.

A jak tam ležel a umíral, věděl, co přišlo na Escalon, poslední myšlenka, která ho napadla byla: chlapec, který byl ubodán, který umřel za kousek chleba, měl z nich největší štěstí.

KAPITOLA DRUHÁ

Dierdra cítila, jak jsou její plíce drceny, zatímco se motala, hlava nehlava, hluboko pod vodou, zoufalá po vzduchu. Snažila se zorientovat, ale nebyla toho schopná, znovu a znovu byla pohazována masivními vlnami, svět se jí otočil vzhůru nohama. Chtěla se nadechnout, její tělo křičelo po kyslíku, a přesto věděla, že když se o to pokusí, jistě zemře.

Zavřela oči a plakala, její slzy se spojily s vodou v jedno, přemýšlela, jestli toto peklo někdy skončí. Její jediná útěcha byla myšlenka na Marca. Viděla ho u sebe, motal se ve vodě, cítila, jak jí drží ruku a otočila se a hledala ho. A přesto, když se dívala, nic neviděla, nic než černotu a zpěněné vlny, které ji táhly dolů. Předpokládala, že Marco už je dávno mrtev.

Dierdra chtěla brečet a přesto jí bolest vzala z její mysli všechny myšlenky sebelítosti a nutila ji myslet pouze na její přežití. A když si myslela, že vlna už nemůže být silnější, hodila s ní k zemi, znovu a znovu, tlačila ji dolů takovou silou, že cítila, jako by celá váha světa byla na ní. Věděla, že nepřežije.

Jak ironické, pomyslela si, zemřít zde, v jejím domovském městě, rozdrcena přívalovou vlnou, vytvořenou kanóny Pandesianů. Raději by zemřela jinak. Myslela si, že by zvládla téměř jakoukoli formu smrti – kromě utopení se. Nemohla pojmout tuto příšernou bolest, jak sebou mávala, nebyla schopná otevřít ústa a naposledy se nadechnout vzduchu, po kterém

toužila každíčká část jejího těla.

Cítila, jak slábne, poddávala se bolesti – a potom, když cítila, že se jí oči zavírají, když věděla, že už to nemůže vydržet, najednou cítila, jak se otočila, rychle se zatočila směrem vzhůru a vlna ji vytlačila stejnou silou, jakou ji předtím drtila. Vyhodila ji vzhůru jako katapult, hnala se k hladině, už viděla sluneční svit, ten tlak potlačil její slzy.

A k jejímu překvapení byla za okamžik na hladině. Zalapala po dechu, vdechovala mocně, byla vděčná za svůj život jako nikdy předtím. Lapala po dechu, nasávala vzduch a za okamžik byla, ke svému zhrození, znovu vtažena pod vodu. Ale tentokrát měla dost kyslíku, aby přežila o chvilku déle, a tentokrát ji voda nezatlačila až tak hluboko.

Brzy se dostala znovu nahoru, vynořila se, znovu se nadechla předtím, než byla opět vtažena dolů. Pokaždé to bylo jiné, vlna slábla a jak se znovu vynořila, cítila, že vlna dosáhla konce města a mizela.

Dierdra se brzy ocitla za městem, za všemi velkými budovami, všechny byly nyní pod vodou. Byla vtažena znovu pod vodu, ale dost pomalu na to, aby mohla ještě otevřít pod vodou oči a pod hladinou viděla všechny ohromné budovy, které se kdysi tyčily do výšky. Viděla množství těl, která kolem ní proplavala jako ryby, těla, jejichž posmrtné výrazy se již snažila vytlačit z mysli.

Nakonec, nevěděla kolik času uplynulo, se Dierdra vynořila a tentokrát už navždy. Byla dost silná na to, aby bojovala s

poslední slabou vlnou, která se ji snažila znovu vtáhnout dolů a s posledním kopnutím zůstala plavat na hladině. Voda z přístavu se dostala daleko do centra a už neměla kam jít a Dierdra se brzy ocitla vyplavená na travnaté pole, jak voda začala ustupovat a vracela se zpět do moře, zůstala tam osamocená.

Dierdra tam ležela na břiše, obličej ponořený do mokré trávy, bručela bolestí. Stále lapala po dechu, její plíce bolely, zhluboka dýchala a vychutnávala si každý dech. Podařilo se jí oslabeně otočit hlavu, podívat se přes rameno a byla zhrozená, když spatřila moře, kde bylo jednou mocné město. Všimla si nejvyšší části zvonice, která vykukovala několik stop nad hladinu a podivovala se nad tím, jak se kdysi tyčila stovky stop vysoko.

Dierdra byla víc než vyčerpaná a konečně se uvolnila. Obličej jí padl na zem, zatímco tam ležela a ponechala bolest, aby ji přemohla. Nemohla se pohnout, i kdyby chtěla.

Za okamžik tvrdě usnula na vzdáleném poli na pokraji světa, byla sotva naživu. A přesto byla nějak naživu.

*

“Dierdro,” zazněl hlas a jemné šťouchnutí.

Dierdra otevřela oči, omráčená z toho, že už zapadalo slunce. Byla ledová zima, její oblečení bylo stále mokré, snažila se zorientovat se, přemýšlela, jak dlouho tu leží, přemýšlela, jestli je naživu nebo po smrti. Potom se ta ruka objevila znovu a dloubala ji do ramene.

Dierdra se podívala vzhůru a k její ohromné úlevě tam uviděla Marca. Byl naživu, z čehož byla nadšená. Vypadal pomláceně,

ztrhaně, příliš bledě a vypadal, jako by zestárl o sto let. A přesto byl naživu. Nějak se mu podařilo přežít.

Marco poklekl vedle ní, usmíval se, ale zároveň se na ni díval smutnýma očima, v očích mu nezářil život jako dřív.

“Marco,” odpověděla slabě, polekaná ze svého chraplavého hlasu.

Všimla si, že má na straně obličeje šrám, plná obav se natáhla, aby se ho dotkla.

“Vypadáš tak špatně, jak špatně se já cítím,” řekla.

Pomohl jí nahoru a ona se postavila na nohy, její tělo zničené bolestí ze všech šrámů a modřin, škrábnutí a řezných ran na pažích a nohou. Prozkoumala každou končetinu, naštěstí nic neměla zlomené.

Dierdra se zhluboka nadechla, připravila se, zatímco se otočila a podívala se za sebe. Toho se obávala, byla to noční můra: její milované město bylo to tam, nyní nebylo nic než součást moře, jediná věc, která se tyčila, byla malá část zvonice. Na horizontu za ní uviděla flotilu černých pandesianských lodí, které pluly hlouběji do vnitra země.

“Nemůžeme tu zůstat,” řekl naléhavě Marco. “Blíží se.”

“Kam ale můžeme jít?” zeptala se a cítila se bezmocná.

Marco na ni bez výrazu hleděl, sám také nevěděl.

Dierdra se podívala na západ slunce, snažila se něco vymyslet, v uších jí pulzovalo. Všichni, které znala a milovala, byli mrtví. Cítila, že už nemá pro co žít a kam jít. Kam můžeš jít, když bylo tvé domovské město zničeno? Když tíha světa tě tíží?

Dierdra zavřela oči a zatřásla zarmouceně hlavou, přála si aby to všechno zmizelo. Věděla, že někde tam je její mrtvý otec. Jeho vojáci byli všichni mrtví. Lidé, které znala a milovala celý svůj život, všichni byli mrtví díky těmto pandesianským stvůrám. Nyní už nikdo nezbyl, aby je zastavil. Jakou to všechno mělo podstatu?

Dierdra začala plakat. Myslela na svého otce, padla na kolena a cítila se zničená. Plakala a plakala, sama tady chtěla zemřít, přála si, aby zemřela, proklínala nebe, že ji nechalo naživu. Proč se v té vlně neutopila? Proč nemohla být zabita s ostatními? Proč byla prokleta životem?

Na svém rameni pocítila tišící ruku.

“To bude dobré, Dierdro,” řekl Marco jemně.

Dierdra sebou zostuzeně cukla.

“Omlouvám se,” řekla nakonec v pláči. “Já jen že... můj otec... Nyní už nemám nic.”

“Všechno jsi ztratila,” řekl Marco a jeho hlas byl také ztěžklý. “A já také. Také už nechci pokračovat. Ale my musíme. Nemůžeme zde ležet a zemřít. To by je zneuctilo. To by zneuctilo vše, pro co žili a bojovali.”

V dlouhém tichu, které následovalo, se Dierdra pomalu postavila, uvědomila si, že má pravdu. A kromě toho, když se podívala do Marcových hnědých očí, které se na ni soucitně dívaly, uvědomila si, že někoho má. Má Marca. Také má duši svého otce, která se na ni dívá, která ji pozoruje a pobízí ji, aby byla silná.

Přinutila se to setřást. Musí být silná. Její otec by chtěl, aby byla silná. Sebelítost, uvědomila si, nikomu nepomůže. A její smrt také ne.

Dívala se na Marca a viděla víc, než soucit – viděla v jeho očích také lásku k ní.

Ani pořádně nevěděla, co vlastně dělá, Dierdra se s bušícím srdcem naklonila a nečekaně Marca políbila. Na okamžik se cítila přenesena do jiného světa a všechny její obavy zmizely.

Pomalu se odtáhla a v šoku na něj hleděla. Marco vypadal stejně překvapeně. Vzal ji za ruku.

To ji povzbudilo, naplnilo ji nadějí, znovu byla schopná jasně přemýšlet – a něco ji napadlo. Byl ještě někdo další, místo, kam mohli jít, osoba, na kterou se mohli obrátit.

Kyra.

Dierdra pocítila naději.

“Vím, kam musíme jít,” řekla uspěchaně a rychle.

Marco se na ni přemýšlivě podíval.

“Kyra,” řekla. “Můžeme ji najít. Pomůže nám. Ať je kdekoli, bojuje. Můžeme se k ní přidat.”

“Ale jak víš, že je naživu?” zeptal se jí.

Dierdra zatřásla hlavou.

“Nevím,” odpověděla. “Ale Kyra vždycky přežije. Je to ta nejsilnější osoba, jakou jsem kdy potkala.”

“Kde je?” zeptal se.

Dierdra přemýšlela a vzpomněla si na poslední okamžik, kdy Kyru viděla, směřovala na sever k Věži.

“Věž Ur,” řekla.

Marco se na ni překvapeně podíval; potom mu očima probleskla naděje.

“Tam jsou Hlídači,” řekl. “Stejně jako ostatní bojovníci. Muži, kteří s námi mohou bojovat.” Vzrušeně pokýval. “Dobrá volba,” dodal. “V té věži budeme v bezpečí. A jestli je tam tvá přítelkyně, tak o to lépe. Je to den chůze odtud. Pojdme. Musíme sebou pohnout.”

Vzal ji za ruku a bez dalšího slova oba vyrazili, Dierdra plná nové naděje, zatímco mířili k lesu a někam k horizontu za Věží Ur.

KAPITOLA TŘETÍ

Kyra se připravila vstoupit do ohnivého pole. Plameny sahaly do nebe a potom se stejně tak rychle snížily, měly různé barvy, laskaly ji, zatímco kráčela s rozpaženýma rukama. Cítila jejich intenzitu, cítila, jak ji obstupují a objímají ji. Věděla, že jde vstříc smrti, a přesto nemohla jít jinudy.

K neuvěření necítila bolest. Cítila mír. Jako by její život končil.

Rozhlédla se, podívala se skrz plameny a uviděla svou matku, která na ni čekala až na konci, na druhé straně pole. Cítila mír, když konečně věděla, že bude v náručí své matky.

Já jsem zde, Kyro, zavolala. Pojď ke mně.

Kyra se dívala do plamenů a jen matně rozeznávala obličej své matky, byl téměř průhledný, částečně schovaný za tyčící se zdí z plamenů. Kráčela hlouběji mezi praskající plameny, až ji ze všech stran obklopovaly, nebyla schopná zastavit.

Najednou zazněl mocný výkřik, dokonce přehlušil i oheň a ona se podívala vzhůru a byla užaslá, když viděla nebe plné draků. Kroužili a pištěli a zatímco je sledovala, jeden ohromný drak zahřměl a vrhl se přímo po ní.

Kyra cítila, že pro ni jde smrt.

Jak se drak blížil, jeho pařáty se roztáhly, najednou se pod ní propadla zem a Kyra cítila, jak padá, řítí se dolů k zemi, zemi plné plamenů, místa, ze kterého nebude moci uniknout.

Kyra otevřela překvapeně oči, zhluboka dýchala. Podívala se kolem sebe, přemýšlela, kde je, cítila bolest v každíčkém kousku svého těla. Cítila bolest v obličeji, její tváře byly nateklé a pulzovalo v nich, těžko se jí dýchalo, byla hlavou v blátě. Uvědomila se, že leží obličejem v blátě, zabořila do něj dlaně a pomalu se odtlačila, otřela si z obličeje bláto a přemýšlela, co se stalo.

Najednou zaznělo burácení a Kyra se podívala vzhůru a pocítila vlnu hrůzy, jak si všimla něčeho na nebi, co bylo velice skutečné. Vzduch byl plný draků všech tvarů, velikostí a barev, všichni kroužili, pištěli, plivali oheň, byli rozlícení. Zatímco je sledovala, jeden se vrhl střemhlav dolů a plivl sloupec ohně až k zemi.

Kyra se ohlédla a podívala se kolem sebe a její srdce zabušilo, když si uvědomila, kde je: v Androsu.

Najednou se rozpomněla. Letěla na Theonovi, spěchala zpět do Androsu, aby zachránila svého otce, když byli na nebi napadeni tímto hejnem draků. Objevili se zničeho nic, pokousali Theona, srazili je dolů k zemi. Kyra si uvědomila, že omdlela.

Nyní se vzbudila do vlny horka, příšerného pištění, v chaotickém hlavním městě, rozhlédla se a viděla, že je hlavní město v plamenech. Všude lidé utíkali o život, křičeli, zatímco na ně padaly vlny ohně jako bouře. Vypadalo to, jako by přišel konec světa.

Kyra slyšela namáhavé dýchání a její srdce zabořilo, když viděla blízko ležet Theona, byl na boku, zraněný, z jeho šupin

tekla krev. Oči měl zavřené, jazyk mu visel z tlamy ven a vypadal, že je na pokraji smrti. Uvědomila si, že jediný důvod, proč byli stále naživu, bylo, že ona a Theon byli pod horou suti. Museli padnout na budovu, která se na ně zřítila. Alespoň jim poskytla úkryt mimo pohled draků vysoko nahoře.

Kyra věděla, že musí ona i Theon odtud okamžitě pryč. Neměli moc času, než si jich všimnou.

“Theone!” pobízela ho.

Otočila se a nadzvedla se, tlačená suti, konečně se jí podařilo odtlačit ohromný kus suti ze zad, čímž se osvobodila. Potom přispěchala k Theonovi a divoce odhazovala kupu suti z něj. Podařilo se jí odtlačit většinu kamení a přesto jak zatlačila na ohromný balvan na jeho zádech, který jej tlačil k zemi, nepodařilo se jí to. Znovu a znovu se s ním snažila hnout, ale ať se snažila jakkoli, nepohnul se.

Kyra přeběhla k Theonově tváři a chtěla ho probudit. Hladila ho po šupinách a on pomalu otevřel oči. Ale pak je zase znovu zavřel, tvrdě s ním zatřásla.

“Vzbud’ se!” dožadovala se Kyra. “Potřebuji tě!”

Theon znovu otevřel trochu oči, potom se otočil a podíval se na ni. Když ji poznal, uviděla v jeho očích bolest a zuřivost. Snažil se pohnout, vstát, ale byl příliš slabý; balvan na něj příliš tlačil.

Kyra na balvan zuřivě tlačila, ale pak začala plakat, když si uvědomovala, že s ním nemůže pohnout. Theon byl uvězněn. Zemře zde. A ona také.

Kyra zaslechla zahřmění, podívala se vzhůru a uviděla masivního draka se špičatými zelenými šupinami, který si jich všiml. Divoce zahřměl a potom se vrhl střemhlav přímo na ně.

Nech mě tu.

Zaslechla Kyra hlas, který se ozýval hluboko v jejím nitru. Byl to Theonův hlas.

Schovej se. Jdi daleko odtud. Dokud je ještě čas.

“Ne!” vykřikla, třásla se a odmítala ho opustit.

Jdi, ponoukal ji. Nebo tady oba zemřeme.

“Tak tu oba zemřeme!” vykřikla odhodlaně. Neopustí svého přítele. Nikdy.

Nebe potmělo a Kyra se podívala nahoru a uviděla, jak se ohromný drak přiblížil s roztaženými drápy. Otevřel tlamu, vycenil řadu ostrých zubů a ona věděla, že to nepřežije. Ale bylo jí to jedno. Neopustí Theona. Smrt si ji vezme. Ale ne zbabělost. Nebojí se smrti.

Jen toho, že by nežila správně.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Duncan s ostatními utíkal ulicemi Androsu, belhal se, snažil se udržet tempo s Aidanem, Motleyem a mladou dívkou, Cassandrou, zatímco Aidanův pes, Bílý, ho kousal do pat, aby ho pobídl k rychlejšímu tempu. Za paži ho táhl starý a důvěryhodný vůdce, Anvin, jeho nové páže Septin po jeho boku, které se snažilo ho udržet v běhu, ale sám s tím měl hodně práce. Duncan viděl, jak je jeho přítel zraněný a dotklo se ho, že je v takovém stavu, že riskoval svůj život a cestoval tak daleko, aby ho osvobodil.

Ubohá skupina sprintovala po válkou zničených ulicích Androsu, všude kolem nich panoval chaos, všechno bylo proti jejich přežití. Na jedné straně Duncan cítil úlevu, že je svobodný, byl tak šťastný, že znovu spatřil svého syna, tak vděčný, že je s nimi. A přesto, když si prohlížel nebe, také cítil, že opustil celu žaláře jen proto, aby byl předhozen jisté smrti. Nebe bylo plné kroužících draků, vrhali se dolů, oháněli se po budovách, ničili město, zatímco plivali ohromné sloupy plamenů. Všechny ulice byly plné ohně, blokovaly skupinu v každé zatáčce. Jak byla jedna ulice za druhou ztracena, útěk z hlavního města se zdál být stále méně pravděpodobný.

Bylo jasné, že Motley zná tyto temné uličky dobře, vedl je obratně, zatáčel do jedné uličky za druhou, všude nacházel zkratky, podařilo se mu vyhnout se potulným skupinám

pandesianských vojáků, kteří byli největší hrozbou jejich úniku. A přesto Motley, i přes svou vynalézavost, se nemohl vyhnout drakům a jak zatočil do další uličky, ta byla náhle také v plamenech. Všichni se zastavili, obličeje je z toho horka pálili a pak prchali pryč.

Duncan byl upocený, zatímco utíkal zpět, podíval se na Motleyho a nenašel tentokrát žádnou útěchu, Motley se otáčel všemi směry a v jeho obličeji se zobrazila panika.

“Tudy!” řekl konečně Motley.

Otočil se a vedl je další postranní uličkou a oni se sehnuli pod kamennou klenbou těsně předtím, než drak zaplnil místo, kde před chvílí stáli, čerstvou vlnou ohně.

Jak utíkali, Duncana bolelo vidět jeho ohromné město zničené, toto místo, které kdysi miloval a obhajoval. Nemohl si pomoci a cítil, jako by Escalon nikdy nemohl být navrácen do své původní slávy. Že jeho domovina byla navždy zničená.

Zazněl výkřik a Duncan se podíval přes rameno a uviděl tucet pandesianských vojáků, kteří si jich všimli. Hnali za nimi uličkou, blížili se a Duncan věděl, že se s nimi nemohou střetnout – a nemohou jim utéci. Vstup do města byl stále daleko a docházel jim čas.

Najednou zazněl ohromný náraz – a Duncan se podíval nahoru a viděl, jak se drak ohnal po zvonici hradu svými spáry.

“Pozor!” zakřičel.

Vrhl se kupředu a srazil Aidana a ostatní z cesty předtím, než vedle ně dopadly zbytky věže. Za ním přistál s mocným

zahřměním ohromný kus kamene, až se zvedla mračna prachu.

Aidan se podíval vzhůru na svého otce, šok a vděčnost v jeho očích, a Duncan pocítil zadostiučinění, protože alespoň zachránil život svému synovi.

Duncan zaslechl tlumené výkřiky, otočil a s vděkem si uvědomil, že suť alespoň blokuje cestu pronásledujícím vojákům.

Utíkali dál, Duncan měl potíže s nimi udržet tempo, jeho slabost a zranění z uvěznění ho užíraly; byl vyhladovělý, pohmožděný, zbitý a každý krok byla ohromná námaha. A přesto se přinutil pokračovat, když už ne kvůli ničemu jinému, tak aby se ujistil, že jeho syn a jeho přátelé přežijí. Nemůže je zradit.

Zatočili v úzké zatáčce a došli na rozcestí uliček. Zastavili se, všichni hleděli na Motleyho.

“Musíme se dostat pryč z tohoto města!” křičela Cassandra na Motleyho, bylo jasné, že je frustrovaná. “A ty ani nemáš ponětí o tom, kam jdeš!”

Motley se podíval doleva, potom doprava, bylo jasné, že je vyveden z míry.

“V této uličce býval nevěstinec,” řekl a podíval se doprava. “Vede na konec města.”

“Nevěstinec?” odsekla Cassandra. “Držíš se v pěkné společnosti.”

“Mě je jedno, v jaké společnosti se držíš,” dodal Anvin, “pokud nás dostaneš odtud.”

“Jen doufejme, že není zablokovaná,” dodal Aidan.

“Jdeme!” vykřikl Duncan.

Motley se znovu rozběhl, zatočil doprava, nebyl fit a lapal po dechu.

Zahnuli a následovali ho, všichni do Motleyho vkládali naději, zatímco utíkal opuštěnými zadními uličkami hlavního města.

Všichni znovu a znovu zatočili a konečně přišli k nízké kamenné klenbě. Všichni se sehnuli, proběhli pod ní a jak se vynořili na druhé straně, Duncanovi se ulevilo, když viděl, jak se před nimi otevřel prostor. Byl nadšený, když v dáli spatřil zadní bránu Androsu a otevřené planiny a poušť za nimi. Přesně za branami stál tucet pandesianských koní, byli přivázáni, byli zřejmě opuštěni svými mrtvými jezdci.

Motley se zakřenil.

“Říkal jsem vám to,” řekl.

Duncan utíkal s ostatními, nabíral na rychlosti, cítil, že se znovu stává tím, kým býval, cítil nový příval naděje – a pak najednou zazněl výkřik, který mu probodl srdce.

Zastavil se a poslouchal.

“Počkat!” zakřičel na ostatní.

Všichni se zastavili a podívali se na něj, jako by byl blázen.

Duncan tam stál a čekal. To snad ne? mohl přísahat, že zaslechl hlas své dcery. Kyry. Nebo se mu to zdálo?

Samozřejmě, že se mu to muselo zdát. Jak by mohla být zde, v Androsu? Byla odtud daleko, na druhé straně Escalonu, ve Věži Ur, v bezpečí.

Ale nemohl se přes to přenést a jen tak odejít poté, co to

zaslechl.

Stál tam jako zmrazený, čekal – a potom to znovu uslyšel. Vstaly mu chlupy na těle. Tentokrát si byl jistý. Byla to Kyra.

“Kyro!” řekl nahlas s dokořán otevřenýma očima.

Bez přemýšlení se otočil zády k ostatním, otočil se zády k východu a utíkal zpět do hořícího města.

“Kam jdeš!?” zakřičel za ním Motley.

“Je tam Kyra!” vykřikl za běhu. “A je v nebezpečí!”

“Zbláznil ses?” řekl Motley, přispěchal a chytil ho za rameno. “Běžíš vstříc jisté smrti!”

Ale Duncan byl odhodlaný, odstrčil Motleyho ruku a pokračoval v běhu.

“Jistá smrt,” odpověděl, “by byla otočit se zády k dceři, kterou miluji.”

Duncan se nezastavil, zahnul sám do uličky, sprintoval zpět vstříc smrti, do hořícího města. Věděl, že to znamená jistou smrt. A nedbal na to. Pokud jen znovu spatří Kyru.

Kyro, pomyslel si. Počkej na mě.

KAPITOLA PÁTÁ

Nejsvatější a Nejvyšší Ra seděl v hlavním městě na svém zlatém trůnu, uprostřed Androsu, hleděl dolů na síň plnou svých generálů, otroků a žadatelů, a třel si dlaně o područky trůnu, hořel nespokojeností. Věděl, že se má cítit vítězně, nasycen, poté, čeho všeho dosáhl. Nakonec Escalon byl ve světě poslední brzdou svobody, posledním místem v jeho říši, které nebylo úplně v podmanění a posledních několik dnů se mu podařilo vést své jednotky jednou z jeho největších drtivých porážek všech dob. Zavřel oči a usmál se, vychutnával si ten obraz, kdy nerušeně proběhl Jižní Bránou, srovnal se zemí všechna města v jižním Escalonu, zuřivě se hnal na sever až do hlavního města. Usmíval se, zatímco myslel na to, že tato země, jednou tak štědrá, byla nyní jen ohromným hrobem.

Věděl, že na jihu si Escalon nevede o nic lépe. Jeho flotile se podařilo zaplavit velké město Ur, které nyní nebylo nic než vzpomínka. Na východním pobřeží jeho flotily převzaly pod svou vládu Moře Slz a zničily všechna přístavní města podél pobřeží, počínaje Esephusem. Ani centimetr Escalonu neunikl jeho moci.

A co bylo nejvýznamnější, escalonský vzdorovitý vůdce, který toto všechno započal, Duncan, ležel v žaláři jako vězeň patřící Ra. A vskutku, jak se Ra rozhlédl a sledoval skrz okno východ slunce, chtělo se mu smát se vzrušením nad tou myšlenkou, že

osobně povede Duncana na šibenici. Osobně zatáhne za provaz a bude se dívat, jak umírá. Při té myšlence se usmál. Dnes bude krásný den.

Raovo vítězství bylo na všech frontách kompletní – a přesto se stále necítil nasycen. Ra tam seděl, hleděl sám do sebe, snažil se pochopit svůj pocit neuspokojení. Měl vše, co si přál. Co ho hryzalo?

Ra se nikdy necítil nasycen, v žádné ze svých kampaní a za celý svůj život. Vždy bylo něco, co v něm hořelo, touha dosáhnout víc a víc. A dokonce i nyní to cítil. Co dalšího mohl udělat, aby naplnil svou touhu? přemýšlel. Aby své vítězství zcela naplnil?

Pomalu ho napadl plán. Mohl zabít každého muže, ženu a dítě, kteří v Escalonu ještě zbyli. Mohl znásilnit ženy a nejprve umučit muže. Zešíroka se usmál. Ano, to by pomohlo. Vlastně může začít hned teď.

Ra se podíval doů na své poradce, stovky svých nejlepších mužů, všichni před ním klečeli se svěšenýma hlavama, nikdo si nedovolil podívat se mu do očí. Všichni se dívali bez hlesu na zem, tak jak měli. Nakonec měli štěstí, protože byli v přítomnosti boha, jakým byl on sám.

Ra si odkašlal.

“Přiveďte mi okamžitě deset nejkrásnějších žen, které zbyly v zemi Escalonu,” přikázal, jeho hluboký hlas se rozduňel sálem.

Jeden z jeho služebných se uklonil, až se hlavou dotkl mramorové podlahy.

“Ano, můj pane!” řekl, když se otočil a utíkal pryč.

A jak služebný došel ke dveřím, ty se rozletěly, protože jiný služebný zběsile vběhl do sálu, utíkal přímo k trůnu Ra. Všichni ostatní v místnosti zalapali po dechu, zhrozeni tou urážkou. Nikdo si nedovolil do místnosti ani vstoupit, natož přiblížit se k Ra bez oficiálního pozvání. Udělat to znamenalo jistou smrt.

Služebný se vrhl obličejem na zem a Ra se na něj znechuceně podíval.

“Zabijte ho,” nařídil.

Několik jeho vojáků okamžitě přispěchalo a muže uchopilo. Táhli ho pryč, on se oháněl a křičel: “Počkejte můj úžasný Lode! Přinesl jsem urgentní zprávy – zprávy, které musíte okamžitě slyšet!”

Ra nechal toho muže, ať je odtažen pryč, nezáleželo mu na zprávách. Muž se celou cestu oháněl až konečně, když došli k východu a dveře se chystaly zavřít, zakřičel:

“Duncan utekl!”

Ra pocítil šok, najednou pozvedl svou pravou dlaň. Jeho muži se zastavili a drželi zvěsta u dveří.

Mračící se Ra pomalu zpracoval tu zprávu. Postavil se a zhluboka se nadechl. Sešel po slonovinových schodech, jeden po druhém, jeho zlaté boty duněly, zatímco přešel celý sál. Místnost byla potichu, plná napětí, až se konečně zastavil přímo před poslem. S každým krokem, který udělal, Ra cítil, jak v něm stoupá zlost.

“Řekni mi to znovu,” nařídil Ra temným a hrozivým hlasem. Posel se zatřásl.

“Je mi to moc líto, můj velký a svatý Nejvyšší Lorde,” řekl třesoucím se hlasem, “ale Duncan uprchl. Někdo ho dostal ven z žaláře. Naši muži ho pronásledují hlavním městem, zatímco spolu hovoříme!”

Ra cítil, jak zrudl, cítil, jak v něm hoří oheň. Zaťal pěsti. To nedovolí. Nedovolí, aby byl okraden o svou poslední příležitost k uspokojení.

“Děkuji ti, že jsi mi přinesl tyto zprávy,” řekl Ra.

Ra se usmál a na okamžik posel vypadal uvolněně a dokonce se také začal usmívat a naparovat se pýchou.

Ra ho odměnil. Přistoupil blíže a pomalu mu dal ruce kolem krku a potom mačkal a mačkal. Muži se vypouklily oči v hlavě, pak se natáhl a chytil Ra za zápěstí – ale nebyl schopen jeho ruce odtáhnout. Ra věděl, že se mu to nepodaří. Nakonec to byl pouhý člověk a Ra byl velký a svatý Ra, Muž, Který Byl Bohem.

Muž zkolaboval na podlahu a byl mrtev. A přesto Ra necítil o nic víc uspokojení.

“Muži!” zahřměl Ra.

Jeho vůdci byli na pozoru a hleděli na něj ve strachu.

“Zablokujte každý východ z města! Vyšlete každého vojáka, kterého máte, aby našel toho Duncana. A zatímco v tom budete, zabijte do posledního všechny muže, ženy a děti v městě Escalonu. BĚŽTE!”

“Ano, Nejvyšší Lorde!” odpověděli muži jako jeden.

Všichni se hnali ven z místnosti, zakovávali jeden přes druhého, všichni spěchali, aby splnili přání svého vůdce dříve,

než ti druží.

Ra se otočil, zuřil, zhluboka se nadechl, zatímco přešel nyní prázdný sál. Vyšel na široký balkón, který vyhlížel na město.

Ra vyšel ven a pocítil čerstvý vzduch, zatímco si prohlížel chaotické město pod sebou. Jeho vojáci, k jeho příjemnému překvapení, zabírali většinu města. Přemýšlel, kde by Duncan mohl být. Obdivoval ho, to musel přiznat; možná v něm dokonce viděl i něco ze sebe. Duncan ale uvidí, co znamená nazlobit mocného Ra. Naučí se vděčně přijmout smrt. Naučí se podrobit se, stejně jako zbytek světa.

Rozezněly se výkřiky a Ra pohlédl dolů a viděl, jak jeho muži pozvedli meče a kopí a bodali nic nečekající muže a ženy a děti do zad. Podle jeho příkazu, ulicemi začala téci krev. Ra si povzdechl, do jisté míry v tom nacházel uspokojení. Všichni Escalonité se poučí. Bylo to stejné všude kam šel, v každé zemi, kterou dobyl. Zaplatí za hříchy svého vůdce.

Zazněl náhlý hluk, který přehlušil ostatní výkřiky tam dole a vyrušil Ra z jeho zasnění se. Nerozuměl tomu, co to je, nebo proč ho to tak vyrušilo. Bylo to hluboké zahřmění, něco jako hrom.

A jak přemýšlel, jestli to skutečně zaslechl, ozvalo se to znovu, tentokrát hlasitěji, a on si uvědomil, že to nepochází ze země – ale z nebe.

Ra pohlédl zmateně vzhůru, díval se mezi mračna a přemýšlel. Ten zvuk zazněl znovu a znovu a on věděl, že to není hrom. Bylo to něco hrozivějšího.

Jak si prohlédl valící se šedá mračna, Ra najednou spatřil

něco, co nikdy nezapomene. Zamrkal, nebyl si jistý, jestli se mu to zdá. Ale i když několikrát odvrátil pohled, bylo to tam stále.

Draci. Celé hejno.

Snesli se na Escalon s roztaženými drápy a křídly a plivali oheň. A letěli přímo na něj.

Ještě předtím, než mu to došlo, stovky jeho vojáků pod ním začaly hořet ohněm z dračího dechu, křičeli, byli chyceni ve sloupech ohně. Stovky dalších naříkaly, jak je draci roztrhali na kousky.

Jak tam stál, otupělý panikou a nevěřící, zaměřil se na něj ohromný drak. Zamířil na jeho balkón, roztáhl drápy a vrhl se střemhlav.

Za okamžik rozsekl kámen vejplů a jen tak tak ho minul, protože se skrčil. Ra zpanikařil, pocítil, jak se mu kámen uvolnil pod nohama.

Za okamžik cítil, jak padá, oháněl se, křičel a padal k zemi. Myslel si, že je nedotknutelný a že znamená víc, než všichni ostatní.

A přesto si ho smrt našla

KAPITOLA ŠESTÁ

Kyle se ohnal holí vši svou silou, vrávorál vyčerpáním, zatímco zasáhl oba pandesianské vojáky a skřítky, kteří se k němu blížili ze všech stran. Skolil muže a skřítky nalevo i napravo, zatímco se jejich meče a halapartny odrazily od jeho hole, všude létaly jiskry. Přestože nad nimi vítězil, cítil hluboko v ramenou bolest. Bojoval s nimi už celé hodiny a nyní byl obklopen ze všech stran a věděl, že je jeho situace bezvýchodná.

Nejprve Pandesiané a skřítci bojovali jeden s druhým a nechali mu prostor na to, aby bojoval, s kým chtěl, ale pak když uviděli Kyla, který kolem sebe všechny skolil, uvědomili si, že je v jejich zájmu, aby se proti němu spojili. Na okamžik se Pandesiané a skřítci přestali snažit zabít jeden druhého a místo toho se všichni zaměřili na to, zabít jeho.

Jak se Kyle napřáhl a odrazil tři skřítky, Pandesianovi se podařilo vloudit se za něj a udeřit svým mečem Kyla do břicha. Kyle vykřikl, zmocněn bolestí, zatočil se, aby se vyhnul nejhoršímu, ale už krvácel. Než se mohl vykrýt, tak skřítek zároveň pozvedl hůl a udeřil Kyla do ramene, vyrazil mu hůl z ruky a on padl na všechny čtyři.

Kyle tam klečel, bolest mu střílela vzhůru do ramene, pulzovalo mu v něm, jak se snažil chytit dech. Ještě předtím, než se mohl dát dohromady, další skřítek přispěchal vpřed a kopl ho do obličeje, až padl na záda.

Potom přistoupil Pandesian s dlouhým kopím, které oběma rukama pozvedl vysoko a ohnal se s ním po Kylově hlavě.

Kyle nebyl připraven zemřít, odkutálel se a kopí se zabodlo do země jen několik centimetrů od jeho obličeje. Valil se dál stranou, postavil se na nohy a jak na něj zaútočili dva skřítci, uchopil ze země meč, zatočil se a oba je probodl.

Jak se k němu přihnali další, Kyle rychle uchopil svou hůl a všechny je odrazil, bojoval jako zvíře zahnané do kouta, zatímco se kolem něj vytvořil kruh. On tam stál, zhluboka dýchal, ze rtu mu kapala krev, zatímco se kolem něj shromáždili jeho soupeři, všichni přistupovali blíž, měli v očích krev.

Bolest v jeho břicho a rameni byla neúnosná, Kyle se snažil ji nevnímat, snažil se soustředit, jak tam stál. Čelil nevyhnutelné smrti, to věděl, a našel útěchu pouze v tom, že zachránil Kyru. To mu to všechno vynahradilo a za to byl ochoten zaplatit.

Pohlédl na horizont a našel útěchu v tom, že se jí od tohoto podařilo utéct a odjela zpět do Androsu. Přemýšlel, jestli je v bezpečí a modlil se za to, aby byla.

Kyle bojoval na výbornou, bojoval celé hodiny, jeden muž proti oběma armádám a zabil jich tisíce. Ale věděl, že nyní už je příliš slabý na to, aby pokračoval. Bylo jich prostě příliš mnoho a zdálo se, že jejich počet nebere konce. Ocitl se uprostřed války, do země ze severu proudili skřítci, zatímco Pandesiané přicházeli z Jihu a už s nimi oběma nemohl bojovat dál.

Kyle pocítil v žebrech náhle bolest, jak k němu zezadu přispěchal skřítek a bodl ho do zad rukojetí své sekery. Kyle se

otočil se svou holí a udeřil skřítka do krku a skolil ho – ale v ten samý okamžik přistoupili dva pandesianští vojáci a udeřili ho svými štíty. Bolest v jeho hlavě byla až příliš a Kyle padl k zemi a tentokrát věděl, že nadobro. Byl příliš slabý na to, aby znovu vstal.

Kyle zavřel oči a v mysli mu proletěla vzpomínka na jeho život. Uviděl všechny Hlídače, lidi, kterým po staletí sloužil, uviděl všechny lidi, které znal a miloval. A ze všech nejvíce Kyřin obličej. Jediná věc, které litoval, byla, že už ji neuvidí předtím, než zemře.

Kyle pohlédl vzhůru, zatímco k němu přistoupili tři ohavní skřítkové a pozvedli své halapartny. Věděl, že už to přišlo.

A jak se s nimi přiblížili, jeho vnímání zesílilo. Byl schopen slyšet zvuk větru; skutečně cítit svěží, chladný vzduch. Poprvé za staletí se cítil skutečně naživu přemýšlel, proč nikdy nebyl schopen skutečně ocenit život až do momentu, než je téměř mrtev.

Jak Kyle zavřel oči a připravil se na to přijmout smrt, najednou zahřměl výkřik. Vyrušilo ho to z jeho snění. Zamrkal a pohlédl vzhůru a spatřil něco, co se vynořilo mezi oblaky. Nejprve si Kyle myslel, že to jsou andělé, kteří přichází pro jeho mrtvé tělo.

Ale poté viděl, jak skřítci nad ním ztuhli sami zmatením, všichni si prohlíželi nebe – a Kyle věděl, že to je skutečné. Bylo to něco jiného.

A poté, jak z toho kousek zahlédl, se mu zastavilo srdce.
Draci.

Kroužilo tam hejno draků, rozzlobeně se vrhali střemhlav dolů a plivali oheň. Rychle se přiblížili s roztaženými drápy a plivali své plameny a bez varování najednou zabili stovky vojáků a skřítků. Vlna ohně se přivalila a rozšířila a za okamžik skřítkci, kteří stáli nad Kylem, byli spáleni na popel. Kyle, když viděl, jak se blíží plameny, uchopil ohromný měděný štít, který byl vedle něj a schoval se za ním, stočil se do klubíčka. Horko bylo intenzivní, jak se od něj odvalily plameny, málem mu popálily ruce, ale on vydržel. Mrtví skřítkové a vojáci na něm přistáli, jejich brnění ho dále chránilo, zatímco přišla další vlna plamenů, tato byla ještě silnější. Co bylo ironické bylo, že tito skřítkové a Pandesiané ho nyní před smrtí chránili.

Vydržel to, potil se, téměř neschopen vydržet to horko, zatímco se draci znovu a znovu vrhali střemhlav. Nebyl schopen to už déle vydržet a omdlel, modlil se vši svou silou, aby neshořel zaživa.

KAPITOLA SEDMÁ

Vesuvius stál na okraji útesu vedle Věže Kos, hleděl dolů na narážející vlny Smutku, pára stále stoupala z místa, kde se ponořil Ohnivý Meč – a zeširoka se usmíval. Podařilo se mu to. Ohnivý Meč byl ten tam. Okradl Věž Kosu, okradl Escalon a vzal jim to nejcennější. Jednou provždy snížil Plameny.

Vesuvius zářil, vzrušením se chichotal. V dlani mu stále tepalo z toho, že uchopil hořící Ohnivý Meč a podíval se dolů a viděl do ní vypálený znak. Prstem si přejel po čerstvých jizvách, věděl, že tam zůstanou navždy jako známka jeho úspěchu. Ta bolest byla oslepující a přesto ji vytlačil z mysli, přinutil ji, aby ho neobtěžovala. Vlastně se naučil si tu bolest užívat.

Nyní, po všech těch staletích, bude jeho lidu učiněno za dost. Už nebudou odsunuti do Mardy, nejsevernějšího kouta říše, do nehostinné země. Nyní najdou svou odplatu za to, že byli v izolaci za zdí z plamenů, zaplaví Escalon a rozervou ho na kousky.

Srdce mu poskočilo při té myšlence radostí a chichotal se. Nemohl se dočkat, až se otočí, přejdou Ďáblův Prst a vrátí se na pevninu, aby se setkali s jeho lidmi uprostřed Escalonu. Celý národ skřítků promění Andros a společně, jeden čtvereční centimetr po druhém, navždy zničí Escalon. Stane se novou domovinou skřítků.

A přesto jak tam Vesuvius stál a díval se dolů do vln na místo, kde se meč ponořil, něco ho sžíralo. Podíval se na horizont,

prohlížel si černé vody Zátoky Smrti a něco se nad ní vznášelo, něco, co bránilo tomu, aby byl plně uspokojen. Jak si prohlížel horizont, v dáli si všiml jediné malé loďky s bílými plachtami, která plula podél Zátoky Smrti. Plula na západ, směrem od Ďáblova Prstu. A jak ji sledoval, věděl, že něco není v pořádku.

Vesuvius se otočil zpět a pohlédl vzhůru na Věž vedle sebe. Byla prázdná. Její dveře zůstaly otevřené. Meč tam na něj čekal. Ti, kteří jej hlídali, jej opustili. Bylo to příliš snadné.

Proč?

Vesuvius věděl, že vrah Merk se hnal za Mečem; sledoval ho přes celý Ďáblův Prst. Proč by ho tedy opustil? Proč plul pryč odtud, přes Zátoku Smrti? Kdo byla ta žena, která plula s ním? Hlídala snad tuto věž? Jaká tajemství ukrývala?

A kam mířili?

Vesuvius se podíval dolů na páru, která stoupala z oceánu a potom zpět na horizont a v žilách mu to vřelo. Nemohl si pomoci a cítil, že byl oklamán. Že mu bylo úplné vítězství upřeno.

Čím více o tom Vesuvius přemýšlel, tím více si uvědomoval, že něco není v pořádku. Bylo to všechno příliš výhodné. Prohlížel si divokou vodu pod sebou, vlny narážely na skály, stoupající páru a uvědomil si, že pravdu nikdy nezjistí. Nikdy se nedozví jestli Ohnivý Meč skutečně dopadl až na dno. Jestli je něco, čeho si nevšiml. Jestli to byl vůbec ten pravý meč. A také jestli Plameny zůstanou sníženy.

Vesuvius hořel pobouřením a došel k rozhodnutí: musí se za nimi vydat. Nikdy nezjistí pravdu, pokud to neudělá. Je ve věži

ještě nějaké tajemství? Další meč?

A i kdyby nebyl, i kdyby dosáhl všeho, čeho chtěl, Vesuvius byl proslavený tím, že nenechal žádné oběti naživu. Vždycky pronásledoval na smrt každického muže a stát zde a sledovat ty, kteří unikli jeho dosahu, mu nesešlo. Věděl, že je nemůže nechat jen tak jít.

Vesuvius se podíval dolů na tucty lodí, stále přivázaných na pobřeží, opuštěných, divoce se pohupujících na vlnách, jako by na něj čekaly. A došel k okamžitému rozhodnutí.

“K lodím!” přikázal své armádě skřítků.

Jako jeden se škrábali, aby splnili jeho přání, spěchali dolů po kamenném pobřeží, naskakovali na lodě. Vesuvius je následoval a nalodil se na zád' poslední lodi.

Otočil se, svou halapartnu vysoko pozvedl a odsekl provaz.

Za okamžik plul pryč a všichni skřítci s ním, všichni namačkání na lodích a pluli po legendární Zátocce Smrti. Někde na horizontu plul Merk a ta dívka. A Vesuvius se nezastaví, ať už má plout kamkoli, dokud oba nebudou mrtví.

KAPITOLA OSMÁ

Merk se chytil zábradlí, zatímco stál na přídi malé lodi, dcera bývalého Krále Tarnise stála vedle něj, oba byli ztraceni ve svém vlastním světě, zatímco si s nimi pohrávaly drsné vody Zátoky Smrti. Merk hleděl na černou vodu, bičovanou větrem, posetou bílými čepičkami a nemohl si pomoci a přemýšlel o ženě, která byla vedle něj. Tajemství, které jí oplývalo se ještě prohloubilo od momentu, kdy opustili Věž Kosu, vydali se touto lodí směrem k záhadnému místu. Jeho mysl oplývala otázkami o ní.

Tarnisova dcera. Merk tomu nemohl uvěřit. Co tady dělá, na konci Ďáblova Prstu, zašitá ve Věži Kosu? Schovává se? Je v exilu? Je tady chráněná? A před kým?

Merk cítil, že ona, s jejíma průzračnýma očima, její příliš bledou kůží a vždy vyrovnaná, byla jiné rasy. A jestli ano, pak kdo byla její matka? Proč byla ponechána o samotě, aby chránila Ohnivý Meč a Věž Kosu? Kam odešli všichni lidé?

A ze všeho nejvíc se podívoval nad tím, kam je teď veze?

S jednou rukou na směrovém kormidlu, navigovala loď hlouběji do zátoky, směrem k destinaci na horizontu, o které mohl Merk jen dumat.

“Stále jsi mi neřekla, kam plujeme,” řekl a hovořil hlasitěji, aby ho přes hučení větru slyšela.

Následovalo dlouhé ticho, tak dlouhé, že si nebyl jistý, zda mu vůbec odpoví.

“Alespoň mi tedy řekni své jméno,” dodal, protože si uvědomil, že mu ho nikdy nepověděla.

“Lorna,” odpověděla.

Lorna. To se mu líbilo.

“Tři Dýky,” dodala a otočila se k němu. “Tam plujeme.”

Merk se zamračil.

“Tři Dýky?” zeptal se překvapeně.

Ona se ale jen dívala přímo před sebe.

Merk ale byl, na druhou stranu, těmi zprávami zasažen. Nejvzdálenější ostrovy v celém Escalonu, Tři Dýky byly tak hluboko v Zátoce Smrti, že neznal nikoho, kdo tam kdy doplul. Knossos, legendární ostrov a tvrz, seděl samozřejmě na posledním z nich a legenda vyprávěla, že ukrývá nejzuřivější bojovníky Escalonu. Byli to muži, kteří žili na opuštěném ostrově nedaleko od opuštěné pevniny, v nejnebezpečnější části vod, jaká existovala. Byli to muži, o kterých se povídalo, že jsou tak tvrdí, jako moře, které je obklopuje. Merk nikdy žádného osobně nepotkal. Nikdo je nepotkal. Byli více legendou než skutečností.

“Tak tam odjeli vaši Hlídači?” zeptal se.

Lorna kývla.

“Nyní na nás čekají,” řekla.

Merk se otočil a pohlédl zpět přes rameno, chtěl naposledy spatřit Věž Kosu a jak to udělal, jeho srdce se najednou zastavilo, když to uviděl: na horizontu je pronásledoval tucet lodí s nataženými plachtami.

“Máme společnost,” řekl.

K jeho překvapení se Lorna ani neotočila a jen pokývala.

“Ti nás budou pronásledovat až na samotný konec světa,” řekla klidně.

Merk byl zmaten.

“I když mají Ohnivý Meč?”

“Nikdy netoužili po Meči,” opravila ho. “Toužili po destrukci. Destrukci nás všech.”

“A když nás chytí?” zeptal se Merk. “Nemůžeme sami bojovat proti armádě skřítků. A ani malý ostrov bojovníků, ať jsou jakkoli silní.”

Neohromeně pokývala.

“Možná zemřeme,” odpověděla. “Ale dojde k tomu ve společnosti našich přátel Hlídačů, budeme bojovat za pravdu. Je ještě mnoho tajemství, které je nutno strážít.”

“Tajemství?” zeptal se.

Ale ona ztichla a hleděla na vodu.

Chystal se jí znovu zeptat, když najednou náhlý poryv větru málem převrhl loď. Merk padl na břicho, narazil do boku trupu lodi a pozvolna padal přes okraj.

Visel, držel se za zábradlí jako o život a jeho nohy byly ve vodě, voda byla tak ledová, že cítil, že by v ní zmrznul. Visel tam za jednu ruku, téměř ponořen a jak se podíval dolů přes rameno, jeho srdce zabořelo, protože viděl hejno rudých žraloků, kteří se najednou blížili. Pocítil příšernou bolest, jak se mu do lýtky zaryly zuby a viděl ve vodě krev, věděl, že je jeho.

Za okamžik Lorna přistoupila a udeřila do vody svou holí; v

ten okamžik se na hladině rozzářilo bílé světlo a žraloci odplavali. Ve stejném pohybu ho chytila za ruku a vytáhla ho zpět na loď.

Loď se vyrovnala, zatímco vítr ustoupil a Merk seděl na palubě, mokrý, mrznul, zhluboka dýchal a v lýtku pociťoval příšernou bolest.

Lorna si prohlédla zranění, utrhla ze své košile kousek látky a omotala ji kolem jeho nohy, zastavila jeho krvácení.

“Zachránila jsi mi život,” řekl, plný vděku. “Byl jich tam tucet. Zabili by mě.”

Ona se na něj podívala, její světle modré oči byly tak velké a hypnotizující.

“Tato stvoření jsou tady tou nejmenší obavou,” řekla.

Pluli v tichosti dál, Merk se pomalu postavil na nohy a hleděl na horizont, zábradlí držel pevně a tentokrát oběma rukama. Prohlédl si horizont, ale i když se díval bedlivě, po Třech Dýkách nebyla ani stopa. Pohlédl dolů a prohlížel si vody Zátoky Smrti s novou úctou a strachem. Díval se bedlivě a uviděl hejna malých červených žraloků pod povrchem, nebyly téměř vidět, ve vodě se schovávali. Nyní viděl, že vstoupit do této vody znamenalo smrt – a nemohl si pomoci a přemýšlel, jaká další stvoření tyto vody obývala.

Ticho zintenzivnělo a bylo pouze přerušované hučením větru a po několika hodinách Merk, který se zde cítil tak opuštěný, měl potřebu promluvit.

“To, co jsi udělala se svou holí,” řekl Merk a otočil se k Lorně. “Nikdy jsem nic takového neviděl.”

Lorna zůstala bez výrazu, stále se dívala na horizont.

“Řekni mi o tobě,” naléhal.

Ona se na něj krátce podívala a pak se odvrátila zpět k horizontu.

“Co bys chtěl vědět?” zeptala se.

“Cokoli,” odpověděl. “Všechno.”

Na dlouho se odmlčela a potom konečně řekla:

“Ty začni.”

Merk se na ni překvapeně díval.

“Já?” zeptal se. “Co chceš vědět?”

“Řekni mi o svém životě,” řekla. “Cokoli, co mi chceš říct.”

Merk se zhluboka nadechl a pak se otočil a hleděl na horizont. Jeho život byl jedinou věcí, o které nechtěl hovořit.

Nakonec, když si uvědomil, že ho čeká ještě dlouhá cesta, si povzdechl. Věděla, že musí sám sobě někdy čelit, i když na to nebyl pyšný.

“Většinu mého života jsem byl nájemný vrah,” řekl pomalu a s lítostí, přitom hleděl na horizont, jeho hlas byl vážný a plný sebelítosti.

“Nejsem na to pyšný. Ale byl jsem v tom nejlepší. Byl jsem žádaný králi i královnami. Nikdo se nemohl mým dovednostem vyrovnat.”

Merk se na dlouho odmlčel, polapen vzpomínkami na život, kterého litoval, vzpomínkami, na které by raději nemyslel.

“A nyní?” zeptala se jemně.

Merk byl vděčný, že v jejím hlase neslyšel, že by ho soudila,

jak to většinou dělali ostatní. Povzdychl si.

“Nyní,” řekl, “už to nedělám. Už takový nejsem. Přísahal jsem, že se zřeknu násilí. Že se budu věnovat něčemu smysluplnému. A přesto, i když to zkouším, se od toho nemohu oprostit. Násilí jako by si mě vyhledávalo. Zdá se, že je vždycky další důvod.”

“A jaký máš cíl?” zeptala se.

Přemýšlel nad tím.

“Nejprve bylo mým cílem stát se Hlídačem,” odpověděl. “Dát se do služby. Strážit Věž Uru a chránit Ohnivý Meč. Když to skončilo, cítil jsem, že mým posláním je dojít do Věže Kosu a zachránit meč.”

Povzdychl si.

“A teď jsme tu, plujeme skrze Zátoku Smrti, Meč je pryč, skřítkové jsou za námi, směřujeme na holé souostroví,” Lorna s úsměvem odpověděla.

Merk se nepobaveně zamračil.

“Ztratil jsem své poslání,” řekl. “Ztratil jsem důvod, proč žít. Už sám sebe neznám. Nevím, jakým směrem mám jít.”

Lorna pokývala.

“To je dobrá pozice,” řekla. “Nejistota je zároveň příležitost.”

Merk si ji přemýšlivě prohlížel. Dotklo se ho to, že ho neodsoudila. Kdokoli jiný, kdo by tento příběh slyšel, by ho očernil.

“Ty mne nesoudíš,” prohlásil šokovaně, “za to, kým jsem.”

Lorna na něj hleděla, její oči byly tak intenzivní, jako by se

dívala do měsíce.

“To je, kým jsi byl,” opravila ho. “Ne, kým jsi nyní. Jak tě mohu hodnotit za to, čím jsi kdysi byl? Já hodnotím jen toho muže, který nyní stojí přede mnou.”

Merk se cítil její odpovědí ozdraven.

“A kým jsem nyní?” zeptal se a chtěl znát odpověď, sám si jí nebyl jistý.

Ona se na něj dívala.

“Já vidím dobrého bojovníka,” odpověděla. “Nesobeckého muže. Muže, který chce pomoci ostatním. Muže, který je plný touhy. Vidím muže, který je ztracený. Muže, který sám sebe nikdy neznal.”

Merk přemýšlel nad jejími slovy a hluboko uvnitř s nimi souzněl. Cítil, že jsou všechna pravdivá. Až příliš pravdivá.

Mezi nimi se rozhostilo dlouhé ticho, jak jejich loďka poskakovala nahoru a dolů na vodě, pomalu mířila na západ. Merk se ohlédl a viděl stále na horizontu flotilu skřítků, stále byli dostatečně daleko.

“A ty?” řekl konečně. “Jsi dcera Tarnise, že ano?”

Ona se dívala na horizont, její oči zářily a nakonec pokývala.

“Jsem,” odpověděla.

Merk byl překvapen, když to slyšel.

“Tak proč jsi tady?” zeptal se.

Povzdechla si.

“Odmala jsem byla schovaná.”

“Ale proč?” naléhal.

Pokrčila rameny.

“Předpokládám, že bylo příliš nebezpečné mít mě v hlavním městě. Lidé nesměli vědět, že jsem Králova nelegitimní dcera. Bylo to pro mě bezpečnější zde.”

“Bezpečnější zde?” zeptal se. “Na konci světa?”

“Byla jsem zde zanechána, abych strážila tajemství,” vysvětlila. “Ještě důležitější, než samotné království Escalonu.”

Srdce mu bušilo, jak přemýšlel, co to může být.

“Řekneš mi o něm?” zeptal se.

Ale Lorna se pomalu otočila a ukázala před sebe. Merk následoval její pohled a na horizontu slunce zářilo dolů na tři holé ostrovy, které vystupovaly z oceánu, poslední z nich byl přístav z kamene. Bylo to to nejopuštěnější a přesto nejkrásnější místo, jaké Merk kdy spatřil. Místo dost vzdálené na to, aby skrývalo všechna tajemství magie a síly.

“Vítej,” řekla Lorna, “v Knossosu.”

KAPITOLA DEVÁTÁ

Duncan byl sám, kulhal kvůli bolesti v kotnících a zápěstích, utíkal ulicemi Androsu, ignoroval bolest, pobídnutý adrenalinem, zatímco myslel na jedinou věc: zachránit Kyru. Její výkřik o pomoc se mu ozýval v mysli, v duši, přiměl ho zapomenout na svá zranění a sprintoval, potíci se, ulicemi za tím zvukem.

Duncan zahýbal a zatáčel úzkými uličkami Androsu, věděl, že Kyra je za těmi tlustými kamennými zdmi. Všude kolem něj se draci vrhali střemhlav, ulici za ulicí podpalovali, příšerné horko se odráželo ode zdí, takové horko, že Duncan ho dokonce cítil na druhé straně kamene. Doufal a modlil se, aby se nesnesli na jeho uličku – jinak by bylo po něm.

I navzdory bolesti se Duncan nezastavil. Ani se neotočil. Nemohl. Byl hnán instinktem jeho otce, fyzicky nemohl nikam jít, než za zvukem své dcery. Napadlo ho, že běží vstříc smrti, ztrácí jakoukoli šanci na únik a přesto ho to nezpomalilo. Jeho dcera byla uvězněná a to bylo jediné, na čem mu teď záleželo.

“NE!” zazněl výkřik.

Duncanovi vstaly vlasy hrůzou. Zaznělo to znovu, její křik, a v srdci mu přitom bodlo. Utíkal rychleji, jak jen mohl, zatočil do další uličky.

Nakonec znovu zatočil, proběhl skrze nízkou kamennou klenbu a před ním se otevřelo nebe.

Duncan se ocítl na otevřeném nádvoří a jak tam stál na okraji, byl překvapen tím, co před sebou spatřil. Druhou stranu nádvoří zaplnily plameny, zatímco draci křížovali vzduchem, plivali dolů pod kamennou římsu, kde před ohněm nechráněná seděla jeho dcera.

Kyra.

Byla tam z masa a kostí, živá.

Ještě více šokující, než ji tam vidět naživu, bylo spatřit dráčka, který ležel vedle ní. Duncan se díval zmatený tím co viděl. Nejprve si myslel, že Kyra měla potíže s tím zabít draka, který spadl z nebe. Ale pak viděl, že drak byl pod balvanem. Byl zmatený, když viděl, jak se s ním snaží Kyra pohnout. Přemýšlel, co se snaží udělat? Osvobodit draka? Proč?

“Kyro!” vykřikl.

Duncan utíkal přes otevřené nádvoří, vyhýbal se sloupům z plamenů, vyhýbal se seknutí dračích spárů, stále utíkal, až konečně doběhl ke své dceři.

Jak to udělal, Kyra se podívala vzhůru a v její obličeji byl šok. A potom radost.

“Otče!” vykřikla.

Vběhla mu do náruče a Duncan ji objal a ona jeho. Jak ji držel v náručí, cítil se zotavený, jako by se mu vrátila část ze sebe.

Slzy radosti mu tekly po tvářích. Nemohl uvěřit, že je Kyra zde a naživu.

Držela se ho a on držel ji a ulevilo se mu ze všeho nejvíce, když ji cítil v náručí, že není zraněná.

Když se rozpomněl, odtlačil ji, otočil se k drakovi, tasil meč a pozvedl ho, připraven useknout drakovi hlavu, aby chránil svou dceru.

“Ne!” vykřikla Kyra.

Překvapila Duncana, protože přispěchala a uchopila ho za zápěstí, její sevření bylo překvapivě silné, zadržela jeho ránu. To nebyla ta mírná dcera, kterou zanechal ve Volisu; bylo jasné, že je nyní bojovnice.

Duncan se na ni zmateně podíval.

“Neubližuj mu,” nařídila jistým hlasem, hlasem bojovníka. “Theon je můj přítel.”

Duncan se na ni překvapeně podíval.

“Tvůj přítel?” zeptal se. “Drak?”

“Prosím, Otče,” řekla, “není čas na vysvětlování. Pomoz nám. Nemůže se vyprostit. Nedaří se mi samotné tento balvan odtlačit.”

Duncan, i když byl v šoku, jí důvěřoval. Meč ukryl do pouzdra, přistoupil vedle ní a zatlačil na balvan vši svou silou. A přesto, i když to zkusil, téměř se nepohnul.

“Je příliš těžký,” řekl. “Nemohu. Je mi to líto.”

Najednou se za ním rozeznělo řinčení brnění a Duncan se otočil a byl bez sebe radostí, když spatřil Aidana, Anvina, Cassandru a Bílého, kteří k němu všichni utíkali. Vrátili se pro něj, také znovu riskovali své životy.

Bez váhání všichni přiběhli k balvanu a zatlačili.

Trochu se odsunul, ale stále jej nemohli dostat pryč.

Zaznělo zalapání po dechu a Duncan se otočil a spatřil Motleyho, který spěchal, aby se přidal k ostatním, byl bez dechu. Přidal se k nim, opřel svou váhu do balvanu – a tentokrát se začal odsouvat. Motley, herec, obtloustlý blázen, ten, od kterého by to čekali nejméně, jim pomohl sesunout z draka balvan.

S posledním zatlačením se zaduněním přistál v mračnu prachu a drak byl vysvobozen.

Theon vyskočil na nohy a zapištěl, prohnul si záda, roztáhl drápy. V zuřivosti se podíval vzhůru na nebe. Ohromný fialový drak si jich všiml a mířil na ně střemhlav dolů a Theon bez zaváhání vyrazil do vzduchu, otevřel čelist a letěl přímo vzhůru, zabořil se do jemného hrdla nic netušícího draka.

Theon se držel vši svou silou. Ohromný drak zuřivě křičel, byl překvapen, bylo jasné, že by toto od pouhého dráčka nečekal, a oba spadli dolů na kamennou zeď na druhé straně nádvoří.

Duncan a ostatní se na sebe překvapeně podívali, když Theon bojoval s drakem, odmítal pustit ohánějícího se ohromného draka, tlačil jej k zemi ve vzdáleném rohu náměstí. Theon, se zběsile zmítal, vrčel a nepustil ho, dokud velký drak konečně neochabl.

Na okamžik si všichni ulevili.

“Kyro!” vykřikl Aidan.

Kyra se podívala dolů a všimla si svého mladšího bratra a Duncan se radostně díval, jak Aidan vběhl Kyře do náručí. Objal ji, zatímco Bílý vyskočil a lízal Kyřiny dlaně, bylo jasné, že je nadšený.

“Bratříčku,” vyhrkla Kyra o či se jí zalily slzami. “Jsi naživu.” Duncan slyšel úlevu v jejím hlase.

Aidanovy oči najednou posmutněly.

“Brandon a Braxton jsou mrtví,” prohlásil Kyře.

Kyra zbledla. Otočila se a podívala se na Duncana a on souhlasně pokýval.

Theon najednou vyletěl a přistál před nimi, mával křídly a ukazoval Kyře, ať mu znovu vyskočí na záda. Duncan vysoko nad hlavou slyšel výkřiky, podíval se vzhůru a viděl, jak všichni kroužili a připravovali se vrhnout se střemhlav dolů.

K Duncanově úžasu Kyra naskočila na Theona. Seděla tam na drakovi, silná, bojovná, vyrovnaná jako velký bojovník. Už nebyla tou malou dívkou, jakou ji znal; změnila se na pyšného bojovníka, ženu, která může velet legionům. Nikdy se necítil tak pyšný.

“Nemáme čas. Pojd’te se mnou,” řekla jim. “Vy všichni. Přidejte se ke mě.”

Všichni se jeden na druhého překvapeně podívali a Duncan pocítil bodnutí v žaludku při myšlence, že plachtí na drakovi, obzvláště, když na ně vrčel.

“Pospěšte si!” řekla.

Duncan, když spatřil hejno draků, kteří klesali, věděl, že nemají moc na výběr, začal jednat. Přispěchal s Aidanem, Anvinem, Motleym, Cassandrou, Septinem a Bílým, a všichni vyskočili drakovi na záda.

Chytil se za těžké, prastaré šupiny, podívoval se nad tím, že

skutečně sedí na zádech draka. Bylo to jako sen.

Držel se vši svou silou, zatímco se drak vznesl do vzduchu. Odlehčilo se mu a nemohl uvěřit tomu pocitu. Poprvé v životě letěl vzduchem, nad ulicemi, rychleji, než kdy předtím.

Theon, z nich všech nejrychlejší, letěl těsně nad ulicemi, točil se a zatačel, tak rychle, že ho ostatní draci nemohli mezi tím zmatením a prachem hlavního města dostihnout. Duncan se podíval dolů a byl užaslý, když shora viděl město, viděl vrcholky budov, vinuté uličky, které pod ním vypadaly jako bludiště.

Kyra báječně vedla Theona, a Duncan byl pyšný na svou dceru, tak užaslý, že dokáže vést takové stvoření. Za okamžik byli volní na otevřeném nebi, za zdmi hlavního města a letěli nad krajinou.

“Musíme zamířit na jih!” vykřikl Anvin. “Jsou tam skály za hranicemi města. Všichni muži nás tam čekají! Ustoupili tam.”

Kyra směřovala Theona a brzy všichni letěli na jih, směrem k ohromným výčnělkům skály na horizontu. Duncan spatřil vpředu na horizontu, jižně od zdí hlavního města, stovky masivních balvanů, posetých malými jeskyněmi.

Jak se blížili, Duncan spatřil uvnitř jeskyní brnění a zbroj, v pouštním světle se třpytila, a jeho srdce zaplesalo, když uvnitř spatřil stovky mužů, kteří na něj na tomto shromaždišti čekali.

Jak Kyra směřovala Theona dolů, přistáli u vstupu do masivní jeskyně. Duncan viděl hrůzu v tvářích mužů pod sebou, jak se drak blížil, připravovali se na útok. Ale potom si všimli Kyry a ostatních na jeho hřbetě a jejich výraz se změnil v šok. Uvolnili

se.

Duncan seskočil s Kyrou a ostatními a utíkal, aby se objal se svými muži, plný radosti, že je znovu vidí živé. Byl tam Kavos a Bramthos, Seavig a Arthfael, muži, kteří kvůli němu riskovali své životy, muži, o kterých si nemyslel, že znovu spatří.

Duncan se otočil a uviděl Kyru a byl překvapen, že neseskočila s ostatními.

“Proč tam stále sedíš?” zeptal se. “Nepřidáš se k nám?”

Ale Kyra tam seděla, její záda byla tak rovná a hrdá a jen zatřásla hlavou.

“Nemohu, Otče. Mám práci jinde. Ve jménu Escalonu.”

Duncan se na ni zmateně díval, podívoval se nad tím, jakou silnou bojovnicí se jeho dcera stala.

“Ale kde?” zeptal se Duncan. “Kde je to důležitější, než po našem boku?”

Zaváhala.

“V Mardě,” odpověděla.

Duncana při tom slově zamrazilo.

“Mardě?” zalapal po dechu. “Ty? Sama? Nikdy se nevrátíš!”

Pokývala a on v jejích očích viděl, že už to ví.

“Slíbila jsem, že půjdu,” odpověděla, “a nemohu svou misi opustit. Nyní, když jsi v bezpečí mě volá má povinnost. Cožpak jsi mě vždycky neučil, že povinnost je na prvním místě, Otče?”

Duncan cítil, jak se při jejích slovech dme pýchou. Přistoupil blíž, natáhl se a objal ji, držel ji, zatímco je jeho muži obestoupili.

“Kyro, má dcero. Jsi lepší částí mé duše.”

Viděl, jak se její oči zalily slzami, pokývala, silnější, mocnější, bez sentimentu, který mívala. Trochu Theona pobídla a rychle se vznesli do vzduchu. Kyra letěla pyšně na jeho hřbetu, výš a výš, až do nebes.

Duncanovo srdce zabořilo, jak ji sledoval odlétat, mířila na jih, přemýšlel, jestli ji znovu spatří, protože letí vstříc temnotě Mardy.

KAPITOLA DESÁTÁ

Kyra se nahnula dopředu a chytila za letu Theonovy šupiny, držela se pevně, zatímco jí vítr čechral vlasy. Letěli do mraků a zase z nich, její ruce se z vlhka a zimy třásly, ale Kyra to ignorovala, zatímco se hnali přes Escalon na cestě do Mardy. Nic ji nyní nezastaví.

Kyřina mysl byla zaplavená vším, čím si právě prošla, snažila se to všechno zpracovat. Vzpomněla si na svého otce a byla šťastná, když pomyslela na to, že je v bezpečí se svými muži mimo Andros. Cítila se spokojená. Znovu téměř zemřela, když se snažila se za ním dostat, byla varována, aby se držela stranou. A přesto se nevzdala, hluboko v srdci cítila, že ji potřebuje. Ponaučila se hodnotnou lekcí: musí vždy důvěřovat svému instinktu, ať ji lidé jakkoli varují a odrazují.

A vskutku, jak nad tím přemýšlela, nyní si uvědomovala, že to bylo přesně proč ji Alva odrazoval: byl to test. Řekl jasně, že zemře, vrátí-li se za svým otcem, protože chtěl otestovat její odhodlání, otestovat její kuráž. Celou dobu věděl, že přežije. Chtěl vidět, zda se pustí do bitvy, i když si myslí, že zemře.

Samozřejmě ji její otec zároveň zachránil; kdyby zrovna nepřišel, Theon by stále ležel pod sutí a byl by jistě již mrtev. Přemýšlela o svém otci, o tom, že pro ni vše obětoval, a to ji také povzbudilo. Vehnalo jí to slzy do očí, když pomyslela na to, jak se potýkal s plameny, draky a smrtí, vše kvůli ní.

Kyra se usmála, když pomyslela na svého bratra Aidana, byla šťastná, že byl také naživu a v bezpečí. Pomyslela na své dva mrtvé bratry a i když mezi nimi bylo mnoho nesvárů a rivality, stále ji to velmi bolelo. Přála si, aby tam mohla být a ochránit je.

Kyra myslela na Andros, jednou velké hlavní město, nyní jen ohnivý kotel a zbolelo ji u srdce. Vráti se někdy Escalon ke své dřívější slávě?

Tolik se toho najednou přihodilo, Kyra to nemohla téměř všechno ani pojmut. Bylo to jako by nad světem byla ztracena kontrola, jako by jediná neměnná věc v těchto dnech byla změna.

Kyra se snažila to setrást z mysli a soustředit se na cestu, kterou měla před sebou: Mardu. Kyra se cítila plná pocitu cíle, jak letěla, srdce jí bušilo, nervózní z toho tam už být a najít Hůl Pravdy. Vrhla se skrze mraky a jak letěla, podívala se dolů, hledala záchytné body, snažila se zjistit, jak blízko je hranicím, Plamenům. Jak si prohlížela krajinu, její srdce zbolelo, když viděla, co se z její domoviny stalo: uviděla zem, která je rozervaná, zjizvená, spálená plameny. Uviděla celé osady, které byly zničené, ať už pandesianskými vojáky nebo loupeživými skřítky, nebo rozlícenými draky. Uviděla zemi tak zpustošenou, že nebyla k rozeznání od místa, které kdysi znala a milovala. Bylo těžké tomu uvěřit. Escalon, jak ho znala, už nebyl.

Vše jí připadalo neskutečné, těžké představit si, že taková změna nastala tak drasticky a tak rychle. Donutilo ji to přemýšlet. Co kdyby, za jedné sněžné noci, nikdy nepotkala zraněného Theose? Změnil by se osud Escalonu a nabral by jiný směr?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.